זרע קודש — אחרי מות

[ליקוטים]אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפני ה' וימותו הכפל כי באמת הצדיקים מוסרין נפשם בכל עת לו ית' רק בבחי' רצוא ושוב ובני אהרן הי' איזה דבר המעכב אחר שיהי' להם דביקות גדול בו ית' מלחזור הנשמה בתוך הגוף ונמצא התחלת המיתה הי' כמו אצל שאר צדיקים בהדביקות רק אח"כ נמשך מיתה אמיתיות וז"ש אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפני ה' כדרך הצדיקים וימותו נעשה אח"כ באמת מיתה שלא חזרה נפשם לגופם.

בא"ע בענין השני שעירים ייע"ש שאמר מתיבה שאחר עזאזאל כשתהי' בן ל"ג תדעהו וכתב שם ג"כ ענין שתי צפרים של מצורע שאחד משלח על פני השדה י"ל שמרומז בו כי כשהחיצונים חוטפין מהקדושה עושין משדה שקר כידוע שמרחיקין רגל הה' ונעשה קו"ף ומאות ד' נעשה רי"ש ואנו צריכים לחטוף מהם זה ולעשות משקר שדה וזה ענין ושילח את הצפור החי על פני השדה וכן מ"ש כאן והשעיר לעזאזאל יעמד חי הענין כי בחי' ברית נקרא חי ויש שם ל"ג מע"ב שמות כתיב בק"ש על תיבת בשדך והוא וח"י וע"י שם זה ניצולם מהמקטריגים ושאר ענינים ויצה"ר וז"ש והי' כל הנשוך והביט אל נחש שמבין ומביט מה שעשתה לו הנחש וחי יכווין שם וחי והנה מדבר הוא מקום שאינו ישוב מהקדושה רק מקום נחש שרף ועקרב הקליפות וצריך לעשותה שדה ולכן כתיב שם וח"י בק"ש על תיבת בשדך שע"י שם זה נעשה שדה דאל"כ הי' מדבר ארץ לא זרוע ושם זה מורה על יסוד שנקרא חי ואות ו' משם זה מורה כי יסוד הוא מדה ששית ולכן נשלח השעיר במדבר לעשות ממדבר שדה וזהו מרומז בהא"ע תיבה שאחר עזאזאל הוא יעמד חי כנ"ל גם "יעמד ח"י ר"ת ג"כ חי וז"ש כשתהי' בן ל"ג כו' כי שם זה הוא השם ל"ג כנ"ל.